

EUSEBII PAMPHILI
CHRONICORUM LIBER SECUNDUS,
S. HIERONYMO INTERPRETE ET AMPLIATORE,
Ad codices Vaticanos nuper exactus.

SANCTI HIERONYMI PRÆFATIO IN LIBRUM II CHRONICORUM EUSEBII.

HIEBONYMUS VINCENTIO ET GALLIENO SUIS SALUTEM.

1. Vetus iste disertorum mos fuit, ut exercendi ingenii causa Græcos libros Latino sermone absolverent, et, quod plus in se difficultatis habet, poemata illustrum virorum, addita metri necessitate, transferrent. Unde et noster Tullius Platonis integros libros ad verbum interpretatus est: et cum Aratum jam Romanum hexametrī versibus edidisset, in Xenophontis *Œconomico* lusit: in quo opere ita sœpe aureum illud flumen eloquentiæ quibusdam scabris et turbulentis obicibus retardatur, ut qui interpretata nesciunt, a Cicerone dicta non credant. Difficile est enim alienas lineas insequentem non alicubi excedere: arduum, ut quæ in aliena lingua bene dicta sunt, eumdem decorem in translatione conservent. Significatum est aliquid unius verbi proprietate; non habeo meum quod id efferam; et dum quæro implere sententiam, longo ambitu vix brevis via spatio consummo. Accedunt hyperbatorum anfractus, dissimilitudines casuum, varietas figurarum: ipsum postremo suum, et, ut ita dicam, vernaculum linguae genus. Si ad verbum interpretor, absurde resonat: si ob necessitatem aliquid in ordine vel in sermone mutavero, ab interpretis videbor officio recessisse.

2. Itaque, mi Vincenti charissime, et tu Galliene pars animæ meæ, obsecro, ut quidquid hoc tumultuarii operis est, amicorum, non judicium animo relegatis: presertim cum et notario, ut scitis, velocissime dictaverim, et difficultatem rei etiam divinorum voluminum instrumenta testentur, quæ a LXX interpretibus edita, non eumdem saporem in Græco sermone custodiunt. Quamobrem Aquila, et Symmachus, et Theodosio incitati, diversum pene opus in eodem opere prodiderunt: alio nitente verbum de verbo exprimere, alio sensum potius sequi, tertio non multum a veteribus discrepare. Quinta autem, et sexta, et septima editio, licet quibus censeantur auctoribus, ignoretur, tamen ita probabilem sui diversitatem tenent, ut auctoritatem sine nominibus meruerint. Inde adeo venit, ut sacræ litteræ minus comptæ, et dure sonantes videantur; quod isti homines interpretatas eas de Hebræo nescientes, dum superficiem, non medullam inspiciunt, ante quasi vestem orationis sordidam perhorrescant, quam pulchrum intrinsecus rerum corpus inveniant. Denique, quid Psalterio canorius, quod in morem nostri Flacci, et Græci Pindari, nunc iambo currit, nunc Alcaico personat, nunc Sapphico tumet, nunc semipede ingreditur? Quid Deuteronomii et Isaiae cantico pulchrius? Quid Salomone gravius? Quid perfectius Job? Quæ omnia hexametrī et pentametrī versibus, ut Josephus et Origenes scribunt, apud suos composita decurrunt. Hæc cum Græce legimus, aliud quiddam sonant, cum Latine penitus non cohærent. Quod si cui non videtur linguae gratiam interpretatione mutari, Homerum ad verbum exprimat in Latinum. Plus aliquid dicam, eumdem in sua lingua prosæ verbis interpretetur, videt ordinem ridiculum, et poetam eloquentissimum vix loquentem.

3. Quorsum ista? Videlicet ut non vobis mirum videatur, si alicubi offendimus, si tarda oratio aut consonantibus asperatur, aut vocalibus hiulca vel divisa fit, aut verum ipsarum brevitate

constringitur, cum eruditissimi homines in eodem opere sudaverint, et ad communem difficultatem, quam in omni interpretatione causati sumus, hoc nobis proprium accedit, quod historia multiplex est, habens barbara nomina, res incognitas Latinis, numeros inextricabiles, virgulas rebus pariter ac numeris intertextas, ut pene difficilis sit legendi ordinem discere quam ad lectionis notitiam pervenire. Ut autem manifesto cognoscatur indicio, ad quem numerum historia quæque pertineat, has distinctiones positas lector advertat, ut si ad primum numerum regni primitus enotati historia referenda est, primam litteram in explanatione historiæ contempletur: et si quidem eam ex minio viderit, illi tempori applicandam vel anno sciat, quem suggesserit numerus similiter eodem minio figuratus. Si vero numerum non puro minio, sed mixto nigro notatum esse perviderit, secundæ lineæ numero debetur historia. Si autem tertio numerorum ordini applicandum est quod fuerit adscriptum, medium puro minio numerum, et partem reliquam ex solo nigro expressam conspicabitur. Quarta numeri linea nihil habebit ex minio, sed indicio erit, quod sibi historia debeatur, cum minio facta littera in principio enodationis historiæ, quæ etiam superioribus signis subdenda est, nihilominus apparebit, nullo superius memoratorum signorum numeris respondente. Sin vero non minio, sed mixtim nigro rubroque littera fuerit expressa, refulgens ex rubro numerus in quintam numerorum lineam poterit adverteri. Et ita sexta linea numeri ut secunda, septima ut tercia designabitur, octava quoque ut quarta apparente linea bicolori. Cum vero nec in numeris, nec in explanatione historiæ ullum horum signorum, quæ prædictum, fuerit, nona linea quod adnotatum fuerit, vindicabit. Non tamen omnia hujusmodi requirenda sunt necessario, cum minor est numerus linearum. Unde præmonendum puto, ut prout quæque scripta sunt, etiam colorum diversitates serventur, ne quis irrationaliæ aestimet voluptate oculis tantum rem esse quæsitam, et dum tedium scribendi fugit, labyrinthum erroris intexat. Id enim elucubratum est, ut regnorū tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant, distinctione minii separarentur, et eumdem coloris locum quem prior membrana signaverat, ex adverso positi numeri retinerent, vel etiam posterior scriptura servaret.

4. Nec ignoro multos fore, qui solita libidine omnibus detrahendi (quod vitare non potest nisi qui omnino nil scribit), huic volumini geminum dentem infigant. Calumniabuntur tempora, convertent ordinem, res arguent, syllabas eventilabunt: et quod accidere plerumque solet, negligientiam librariorum ad auctores referent. Quos cum possim meo jure repere, ut si displicet, non legant, malo breviter placatos dimittere, ut et Græcorum fidem suo auctori assignent; et quæ nova inserimus, de aliis probatissimis viris libata cognoscant. Sciendum etenim est me et interpretis et scriptoris ex parte officio usum, quia et Græca fidelissime expressi, et nonnulla quæ mihi intermissa videbantur, adjeci, in Romana maxime historia, quam Eusebius hujus conditor libri non tam ignorasse, ut eruditus, quam ut Græce scribens, parum suis necessariam perstrinxisse mihi videtur. Itaque a Nino et Abraham usque ad Trojæ captivitatem pura Græca translatio est. A Troja usque ad vicesimum Constantini annum nunc addita, nunc mixta sunt plurima, quæ de Tranquillo, et cæteris illustribus historicis curiosissime excerptsimus. A Constantini autem supradicto anno usque ad consulatum Augustorum Valentis sexies et Valentiniani iterum totum meum est. Quo fine contentus, reliquum tempus Gratiani et Theodosii latioris historiæ stylo reservavi: non quo de viventibus timuerim libere et vere scribere; timor enim Dei timorem hominum repellit; sed quoniam debacchantibus adhuc in terra nostra barbaris, incerta sunt omnia.

EUSEBII PAMPHILI
IN LIBRUM II CHRONICORUM
PROCEMIUM.

S. HIERONYMO INTERPRETE.

1. Moysem gentis Hebraicæ, qui primus omnium prophetarum ante adventum Domini Salvatoris divinas leges sacris litteris explicavit, Inachi fuisse temporibus, eruditissimi viri tradididerunt: ex nostris Clemens, et Africanus, et Tatianus: ex Judæis Josephus, et Justus, veteris historiæ monumenta replicantes. Porro Inachus quingentis annis Trojanum bellum antecedit. Ex ethniciis vero impius ille Porphyrius in quarto sui operis libro, quod aduersum nos cassio labore contexuit, post Moysem Semiramis fuisse affirmat, que apud Assyrios clante Inachum regnavit annis. Itaque juxta eum CCC pene et L annis Trojano bello Moyses senior invenitur. Cum hæc ita se habeant, necessarium duxi veritatem diligenter persecuti. Et ob id in priore libro quasi quamdam materiam futuro operi omnium mihi regum tempora prænotavi, Chaldaeorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Ægyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Thessalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani nuncupati sunt. In præsenti autem stylo eadem tempora contra se invicem ponens, et singularum gentium annos dinumerans, ut quid cuique coætaneum fuit, ita curioso ordine coaptavi.

2. Neque me fugit, in Hebræis codicibus dissonos ætatum annos inveniri, plusve vel minus, prout interpretibus visum est, lectitari: sequendumque potius illud, quod exemplariorum multitudine in fidem traxit. Verum utcumque quis volet computet, et reperiet Inachi temporibus, quem primum Argis regnasse aiunt, patriarcham Hebræorum fuisse Israelem, a quo duodecim Judæorum tribus Israelis vocabulum sortite sunt: Semiramis autem et Abraham contemporales fuisse, manifestum est. Nam Moyses, licet junior supra dictis sit, omnibus

tamen, quos Græci antiquissimos putant, senior deprehenditur, Homero scilicet et Hesiodo, Trojanoque bello, ac multo superior Hercule, Musæo, Lino, Chirone, Orpheo, Castore, Polluce, Esculapio, Libero, Mercurio, Apolline, et cæteris diis gentium, sacrificisque, vel vatibus: ipsius quoque Jovis gestis, quem Græcia in arce divinitatis collocavit. Hos inquam, omnes quos enumeravimus, etiam post Cecropem diphymem primum Atticæ regem, fuisse convincimus. Cecropem autem præsens historia Moysi coætaneum ostendit, et antecedere Trojanum bellum annis trecentis quinquaginta.

3. Quod, ne cui dubium videatur, sequens ratio sic probabit. Quadragesimo secundo anno imperii Augusti Christus natus est: quinto decimo anno Tiberii prædicare orsus est. Si quis igitur retrorsum annorum supputans numerum, alterum Darii regis Persarum querat annum, sub quo templum Hierosolymorum, quod a Babyloniis destructum fuerat, instauratum est, reperiet a Tiberio usque ad Darium annos XLVIII. Darii quippe secundus annus sexagesimæ quintæ olympiadis anno primo fuit, et Tiberii XV in ducentesimam primam olympiadem incurrit. Fiunt ergo inter Darium et Tiberium olympiades CXXXVII, anni XLVIII, quadriennio in una olympiade supputata. Deinde secundo Darii anno, LXX desolationis annus templi expletur, a quo usque ad primam olympiadem retrorsum numerantur olympiades LXV, anni CCVI, qui similiter supputantur a supradicto desolationis templi anno usque ad L annum Oziæ regis Judæorum, sub quo Isaías et Osee fuerunt. Itaque prima olympias in Isaiae et reliquorum incurrit ætatem, qui cum eo prophetaverunt. Rursum si a prima olympiade ad superiora tempora et usque ad captivitatem Trojæ proveharis, invenies annos CDVI, quos et

LIBER SECUNDUS.

nos in priore opusculo digessimus, ut curiosissima Græcorum historia conscribit. Item apud Hebræos a supradicto Oziæ anno et temporibus Isaiae prophetæ usque ad Samson et tertium annum Labdon judicis supputabis annos CCCVI. Samson autem est, quem in corporis robore Herculi similem ferunt posteri Judæorum: et mihi videntur non multum distare tempore inter se, si quidem ambo circa Trojæ captivitatem fuerunt. Post hæc iterum ad priora convertere, et cum CCC tibi et XXIX annos pes retroactus impleverit, Græcorum Cecropem Diphymem et Moysem invenies Hebræorum. Nam a XLV Cecropis anno usque ad captivitatem Trojæ, et ab LXXX ætatis Moysi, in quo populum Israeliticum de Ægypto eduxit, usque ad Labdon et Samson judices, computantur anni CCCXXIX. Itaque sine ulla ambiguitate Moyses et Cecrops, qui primus Atheniensium rex fuit, iisdem fuere temporibus.

4. Porro iste est Cecrops diphyes indigena, sub quo primum in arce oliva exorta est, et Atheniensium urbs ex Minervæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Jovem appellavit, simulacra reperit, aram statuit, victimas immolavit, nequaquam istiusmodi rebus in Græcia unquam visis. Cætera quoque quæ apud Græcos mira jactantur, posteriora Cecropis annis deprehenduntur. Si autem Cecropis, consequenter et Moysi, qui cum Cecrope fuit. Post hunc enim scribitur diluvium sub Deucalione, incendium sub Phaethonte, Erichthonius Vulcani et Terræ filius, Dardanusque qui Dardaniam condidit, de quo Homerus:

Quem primum genuit celesti Jupiter arce.

Liberae quoque raptus et Europeæ, sacra Cereris atque Isidis, delubrum in Eleusina, frumenta Triptolemi, regnum Trois:

*Cujus dii natum Ganymedem ad sidera raptum
Vina Jovi magnis voluerunt fundere mensis.*

Quo tempore Tantalus quoque et Tityus fuerunt, et Apollo natus est. Nam Latona Jovis conjux tempore Tityi fuit: Latonæ autem et Jovis Apollo filius. Post quos Cadmus Thebas venit,

*Qui Semelem genuit, de qua pulcherrima proles
Liber condignam partu tulit edita frugem.*

Porro Liber et reliqui, quos mox inferemus, post CC annum Cecropis fuerunt; Linus scilicet et Zethus et Amphion, Musæus, Orpheus, Minos, Perseus, Esculapius, gemini Castor et Pollux, Hercules, cum quo Apollo servivit Admeto. Post quos facta est Trojanæ urbis eversio, quam

Homerus longo sequitur intervallo; Homerus autem Solone et Thalete Milesio cæterisque, qui cum his septem Sapientes appellati sunt, multo prior reperitur. Deinde Pythagoras extitit, qui se non sapientem, ut priores, sed philosophum, id est, amatorem sapientiae, dici voluit. Quem secutus Socrates, Platонem eruditivit; a quo famosa in partes philosophia divisa est. Horum singulos juxta ordinem sequentis historiæ suis locis inseremus.

5. Igitur Moyses cunctos, quos supra memoravimus, antecedit; quia ætate Cecropis fuisse monstratus est. Ab LXXX autem anno Moysi et egressu Israel ex Ægypto, rursum ad superiora conversus, usque ad primum annum Abrahæ, reperies annos IV: quos similiter a XLV anno Cecropis usque ad Ninum et Semiramis Assyriorum principes supputabis. Primus quippe omni Asiæ, exceptis Indis, Ninus Beli filius regnavit. Itaque manifestum est, Abraham Nini ætate generatum, juxta eum tamen numerum, quem contractiorem editione vulgata sermo præbet Hebræus. Verum incuriositate ne cesses; et cum divinam Scripturam diligenter evolvis, a nativitate Abrahæ usque ad totius orbis diluvium, invenies retrorsum annos DCCCLXII. Item a diluvio, usque ad Adam MMCCXLII, in quibus nulla penitus nec Græca, nec barbara, et, ut loquar in commune, gentilis invenitur historia.

6. Quamobrem præsens opusculum ab Abraham et Nino usque ad nostram ætatem inferiora tempora persequetur: et statim in principio sui Hebræorum Abraham, Assyriorum Ninum et Semiramis proponet: quia neque Athenarum adhuc urbs, neque Argivorum regnum nomen accepérat, solis Sicyoniis in Græcia florentibus; apud quos temporibus Abrahæ et Nini Europem secundum regnasse ferunt. Quod cur etiam nos putemus, ex sequentibus demonstrabitur. Si enim diligenter enumeres ab ultima ætate Nini usque ad Trojæ captivitatem, invenies annos DCCXXXIV. Item in Sicyone ab anno XXII regis Europis usque ad supradictum tempus, eosdem annos invenies DCCXXXIV. Apud Hebræos quoque a nativitate Abrahæ usque ad Labdon et Samson judices Hebræorum, qui Trojanis temporibus populo præfuerunt, æque supputabis annos DCCXXXIV. Item apud Ægyptios ab ætate Nini et Semiramidis, quo tempore sexta decima jam dynastia Thebæi Ægyptiis imperabant, usque ad vicesimam dynastiam et

regem *Egypti* Thuerin, qui ad Homero Polybus vocatur, sub quo etiam Troja capta est, colliguntur supradicti anni DCCXXXIV. Igitur consequenter uno eodemque tempore in libelli fronte ponimus Abraham, Ninum, Semiramis, Euprem, *Egyptiorum* Thebæos. Et hæc quidem ita se habere, ut præfati sumus, posterior textus exponet.

7. Nunc illud in cura est, ut etiam Hebraeorum annos in quatuor tempora dividamus. Ab Abraham usque ad Moysen; a Moyse usque ad primam ædificationem templi; a prima ædificatione templi usque ad secundam instauracionem ejus; ab instauracione ejus usque ad adventum Domini. A nativitate quippe Abraham usque ad Moysen et egressum Israelis ex *Egypto*, computantur anni DV. A Moyse autem usque ad Salomonem et primam ædificationem templi, anni CCCLXXIX, secundum minorem tamen numerum, quem tertius Regnorum liber continet. Nam juxta volumen *Judicum* supplicantur anni DC. A Salomone vero usque ad instauracionem templi, quæ sub Dario Persarum rege facta est, colliguntur anni DXII. Porro a Dario usque ad prædicationem Domini nostri Jesu Christi, et usque ad quintum decimum annum Tiberii principis Romanorum, explentur anni DXLVIII. Itaque simul fiunt ab Abraham usque ad quintum decimum Tiberii annum, anni MMXLIV.

8. Similiter a Nino et Semiramide usque ad Moysem et Cecropem, anni DV. A Cecrope usque ad captivitatem Trojæ, anni CCCXXIX. A captivitate Trojæ usque ad primam olympiadem, anni

CCCCVI. A prima olympiade usque ad secundum Darii annum et instauracionem templi, anni CCLVI. A secundo Darii anno et instauracione templi usque ad quintum decimum annum Tiberii Cæsaris, anni DXLVIII. Fiunt simul a Nino et Semiramide, usque ad quintum decimum Tiberii annum, anni MMXLIV, quos et ab Abraham usque ad Tiberium ostendimus supputatos. A Tiberii autem quinto decimo usque ad Constantini victoris Augusti vicennalia numerantur anni CCC. Itaque fiunt omnes anni historiæ istius MMCCCXLIV. Et ne longus forte ordo numerorum aliquid turbationis afferret, omnem annorum congeriem in decades cecidimus, quas ex singularum gentium historiis congregantes sibi fecimus invicem esse contrarias, ut facilis præbeatur inventio, cuius Græci etate vel barbari, prophetæ et reges et sacerdotes fuerint Hebraeorum: itemque falso diversarum gentium crediti illi; qui heroes; quæ, quando urbs condita; qui de illustribus viris philosophi, poete, principes, scriptoresque variorum operum extiterint; et si qua alia digna memoria putavit antiquitas. Quæ universa in suis locis cum summa brevitate ponemus.

OBTESTATIO EUSEBII.

ADJURO TE, QUICUMQUE HOS DESCRIPTSERIS LIBROS, PER DOMINUM JESUM CHRISTUM, ET GLORIOSUM EJUS ADVENTUM, IN QUO VENIET JUDICARE VIVOS ET MORTUOS, UT CONFERAS QUOD SCRIPSERIS, ET EMENDES AD EXEMPLARIA EA, DE QUIBUS SCRIPSERIS, DILIGENTER: ET HOC ADJURATIONIS GENUS SIMILITER TRANSCRIBAS, ET TRANSFERAS IN EUM CODICEM, QUEM DESCRIPTSERIS.

REGUM SERIES.

ASSYRIORUM REGES.

Ninus annis LII.
Semiramis annis XLII.
Ninyas, qui et Zames, annis XXXVIII.
Arius annis XXX.
Aralius annis XL.
Xerxes annis XXX.
Armamithres annis XXXVIII.
Belochus annis XXXV.
Balæus annis LII.

Altadas annis XXXII.
Mammythus annis XXX.
Macchaleus annis XXX.
Sphærus annis XX.
Mamylus annis XXX.
Sparethus annis XL.
Ascatades annis XL.
Amyntas annis XLV.
Belochus annis XXV.
Ballepares annis XXX.

- 1. Lamprides annis XXXII.
- 2. Sosares annis XX.
- 3. Lampares annis XXX.
- 4. Panyas annis XLV.
- 5. Sosarmus annis XIX.
- 6. Mithraeus annis XXVII.
- 7. Tautanes annis XXXII.
- 8. Teutæus annis XI.
- 9. Thinæus annis XXX.
- 10. Dercylus annis XL.
- 11. Eupalmes annis XXXVIII.
- 12. Laosthenes annis XLV.
- 13. Pyrtiades annis XXX.
- 14. Ophratæus annis XX.
- 15. Ophratanes annis L.
- 16. Acrazapes annis XLII.
- 17. Sardanapallus annis XX.

HEBRÆORUM.

- 1. Abraham annis C.
- 2. Isaac annis LX.
- 3. Jacob annis CXXI.
- 4. Joseph dux *Egypti* annis LXXX.
- 5. Hebræi serviant in *Egypto* annis CXLIV.
- 6. Moyses annis XL.
- 7. Jesus annis XXVII.

JUDICES.

- 1. Gothoniel annis XL.
- 2. Aod annis LXXX.
- 3. Debora cum Barac annis XL.
- 4. Gedeon annis XL.
- 5. Abimelech annis III.
- 6. Thola annis XXIII.
- 7. Jair annis XXII.
- 8. Jephthe annis VI.

Sub hoc Ilium captum est an. octingentesimo trigesimo primo.

- 9. Ezebon annis VII.
- 10. Labdon annis VIII.
- 11. Samson annis XX.
- 12. Heli sacerdos annis XX.
- 13. Samuel et Saul annis XL.

Summa annorum CMXL.
Posthinc reges fuerunt, quorum primus David. A judicibus ad Salomonem anni sunt CCCLXXX.

JUDÆ REGES.

- 1. Dercyli Assyriorum regis trigesimo anno incipit imperare Hebræis Judæ:
- 1. David annis XL.
- 2. Salomon annis XL.
- 3. Diviso regno, duabus tribubus imperat.
- 3. Roboamus annis XVII.

- 4. Abias annis III.
 - 5. Asa annis XL.
 - 6. Josaphatus annis XXV.
 - 7. Joramus annis VIII.
 - 8. Ochozias anno I.
 - 9. Gotholia mater ejus annis VII.
 - 10. Joasus annis XI.
 - 11. Amasias annis XXVIII.
 - 12. Azarias, idemque Ozias, annis LII.
 - 13. Joathamus annis XVI.
 - 14. Achazus annis XVI.
 - 15. Sub hoc Israelis captivitas contigit.
 - 16. Ezechias annis XXIX.
 - 17. Manasses annis LV.
 - 18. Amosus annis XII.
 - 19. Josias annis XXXI.
 - 20. Joachazus mensibus III.
 - 21. Eliacimus, qui etiam Joacimus, annis XII.
 - 22. Sedecias annis XI.
- Sub hoc Judas in servitum redactus est templumque crematum a Nabuchodonosoro, Assyriorum rege, olympiade quadragesima septima. Sunt autem anni CCCCV, cum mensibus VI.

ISRAELIS REGES.

Laosthenis Assyriorum regis trigesimo secundo anno incipit imperare Hebræis Israelis:

- 1. Hieroboamus annis XXII.
- 2. Nabatus annis II.
- 3. Baasus annis XXIII.
- 4. Ela annis II.
- 5. Zambri diebus VII.
- 6. Amri annis XII.
- 7. Achaabus annis XXII.
- 8. Ochozias annis II.
- 9. Joramus annis XII.
- 10. Jehu annis XXVIII.
- 11. Joachazus annis XVII.
- 12. Joasus annis XVI.
- 13. Hieroboamus annis XL.
- 14. Zacharias mensibus VI.
- 15. Sellumus mense I et diebus XV.
- 16. Manaemus annis X.
- 17. Phaceas annis X.
- 18. Phacee annis XX.
- 19. Osee annis IX.
- 20. Sub hoc Phua expeditionem aduersus Israelem suscepit.
- 21. Sub hoc expeditio fuit Thaglathphalsari.
- 22. Sub hoc captivus abductus est Israel a Sal-